

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Landstthinget.

N°. 15.

Femte Møde.

Tirsdagen den 5te Februar.

(Fort.)

Ordføreren (forts.): Det staaer altsaa i Forsamlingens Magt, hvor særegne Omstændigheder indeholde en særlig Grund dertil, at fravige denne Indskrænkning og at give et Medlem oftere Ordet. Hvis f. Ex. personlige Øtringer maatte indeholde en særlig Anledning til en yderligere Bemærkning, vil der jo kunne tages Hensyn dertil af Forsamlingen ved at give et Medlem yderligere Ordet. Ligeledes, hvis det var Tilfældet, at man kunde vente en særegen Oplysning i Sagen af en anerkendt dygtig Mand, der allerede havde talt 2 Gange, vil Thinget jo kunne give sit Samtykke til, at han desuagtet faaer Ordet, og naar saaledes Sagen i det Hele underordnes Forsamlingen som sidste Instant, troer jeg ikke, at der kan gøres nogen grundet Indvending imod den Indskrænkning, som Udvalget har troet at maatte foreslaae i § 16.

Orsted: Det forekommer mig at være særdeles meget fordret, at den, der kunde ville anbringe paa en Forandring i Lovgivningen, skal komme med et formeligt Lovforslag i den Retning; det synes at være nok, at han foreslaaer en bestemt Forandring i Loven, en Forandring i en bestemt Retning. Derimod at paalægge ham at gjøre et udførligt Lovforslag, er uden Tvivl at befale Noget, som for de Fleste vil være uoverkommeligt, og for Alle vil det være meget vanskeligt, naar Sagen er af nogen Forvikling. Der synes heller ikke at være nogen Nødvendighed til at fordre dette, thi Forslaget skal jo efter Udkastet først gaae til en Committee af 9 Medlemmer, hos hvem det, hvis det er et betydningsløst, værdiløst Forslag, ikke vil finde nogen Understøttelse, og som nok vil vide at bortferne et saadant Forslag uden stor Vidtløftighed. Det turde derfor snarere føre til Vidt-

løftighed, naar man vilde tvinge den, der maatte have paa sit Hjerte, at en eller anden Green af Lovgivningen skulde undergaae en Forandring, til derom at udarbejde et fuldstændigt Lovforslag. Derfor man vil sige, at § 11 gjælder om Lovforslag, der gaae ud paa en speciel Gjensstand, hvis Gjensstanden er en virkelig speciel Forandring af Loven, og at man derimod kunde komme med Forslag om, at der skulde gøres en Forandring, Forslag, som ikke vare selve Lovforslag, og at Sagen da skulde behandles efter § 25, der taler om Forslag, som ei ere Lovforslag, saa troer jeg ikke, at man vil udrette noget derved. Derimod troer jeg, at den Bestemmelse, at ethvert privat Forslag, eller ethvert Forslag, der kommer fra et enkelt Medlem, skal gaae igjennem en Committee, saaledes som § 11 indeholder, er meget hensigtsmæssig, ligesom den ogsaa har en Analogie i de saakaldte Petitionscomiteer, som vare nedsatte i Stænderne og gjorde god Nytte. Hvad § 12 angaaer, har den ærede Ordfører bemærket, hvorledes de Udtryk „om og hvorledes enhver Sag skal fremmes“ ere at forstaae, nemlig, at det første Udtryk „om“ nærmest sigter til private Forslag; men det forekommer mig dog afgjort, at det, som det staaer i Udkastet, ogsaa maa gjælde om de Forslag, Regjeringen foreslægger Forsamlingen. Men med Hensyn til Regjeringsforslagene troer jeg imidlertid ikke, at der i noget Tilfælde kan være Spørgsmaal om „om“, men kun om „hvorledes“ de skulde fremmes, om de nemlig skulle fremmes ved nedsatte Udvalg eller om de skulle umiddelbart behandles i Forsamlingen. Jeg veed heller ikke, om det med Hensyn til de Forslag, der komme fra Regjeringen, gaaer an at overlade det til Thinget selv, om de skulle behandles 1, 2 eller 3 Gange; det forekommer mig nemlig, at de dog altsid maae gennemgaae en tredobbelt Behandling, da de heller ikke bør kunne forkastes, uden at have været underkastede en saadan